

Elektronska glasba pri nas

Skupino Prah pozna tako rekoč vsak Slovenec, ki se količkaj zanima za našo zabavno glasbo. S pesmijo Halo Nataša so si na letošnji Slovenski popevki prislужili drugo nagrado občinstva. Njen avtor je Miha Kralj, ki je tudi duhovni vodja skupine.

Sicer pa Prah že od februarja igra v novi zasedbi. Njeni člani so: pevec Pero Kunaver, bobnar Jože Šraj, basist Peter Močnik, kitarist Dare Petrič in Miha Kralj, ki je najbolj delaven in zaposlen član ansambla, saj poleg tega, da vodi Prah in igra v njem klaviature, tudi sam vsak večer nastopa v Emonski kleti (bivši pivnici Zvezda), poleg tega pa tudi dosti snema.

Našli smo ga na njegovem delovnem mestu. Izza mnogih aparatov, klaviatur in vseh

mogočih elektronskih pripomočkov ga je bilo komaj opaziti. S svojim instrumentarijem zna pričarati vzdušje celotnega orkestra. V tem je pravi mojster; roke mu beže po osmih klaviaturah, z nogo igra bas, ima elektronskega bobnarja, zraven pa tudi poje. Pravi, da vse to ni vse, kar bi lahko zaigral, saj igra v lokalni lažjo komercialno glasbo.

– Kako to, da nastopaš kar sam?

– S Prahom nastopamo le še

na festivalih in pa snemamo. Drugače pa vsak član skupine ustvarja svojo glasbo ali igra z drugimi zasedbami. Vsi smo namreč profesionalni glasbeniki in si z glasbo služimo kruh.

– Praviš, da snemate. Ali ste izdali že kakšno samostojno ploščo?

– Zaenkrat ne, pač pa je naša glasba na petih ploščah, tako kot na primer na tej s Slovenske popevke, kjer je na eni plošči več izvajalcev. Precej nastopamo tudi na televiziji. Pred kratkim smo nastopili v oddaji Prva sobota, lani pa smo stalno sodelovali v otroški oddaji Pisani svet, za katero smo tudi sami pisali pesmice. Nastopili smo tudi v radijski oddaji Srečno novo leto, ki je bila v Novem mestu.

– Ti se uspešno uveljavljaš tudi kot komponist.

– Ni dolgo tega, kar sem končal s snemanjem svoje prve samostojne plošče, za katero sem glasbo in aranžmaje napisal sam, bil pa sem tudi sam svoj producent. V studiu Akademik sem snemal štirinajst dni, pripravljaj pa sem se na to kar štiri mesece. Glasba je izrazito elektronska in instrumentalna. Uporabljam synthesizerje, polymoo-ge in še cel kup drugih elektronskih efektov. Plošča je izšla pri RTB z naslovom Andromeda.

– To je pravzaprav prvi poizkus elektronske glasbe ne samo v naši ožji domovini, ampak tudi v Jugoslaviji. Mišliš, da bo uspela?

– Po prvih predvajanjih so bile kritike zelo ugodne in upam, da bo plošča vseh tudi širšemu krogu poslušalstva.

D. MAROLT



DOBER DAN, NAŠ OBČAN

France Modic

Še preden sva dobro začela najin pogovor, mi je povedal, da ima čez kakšno uro že delo – slikal bo namreč neko prirediteljsko Glasbene mladine in da zdaj, ko je upokojen, ni nič manj zaposlen kot prej v radijskem simfoničnem orkestru. V njem je bil fagotist celih 25 let, v pokoj pa je odšel pred pol leta. Tako se je kar »vsilila« njegova bistvena lastnost: delavnost, nikoli križem rok, le kaki dve urici po kosilu, kot je sam povedal...

»Dve ljubezni imam – glasbo in fotografijo. Prvo sem poklicno zapustil, leta so tu, z drugo pa se ukvarjam že štirideset let in se bom še, dokler bom lahko pritiskal sprožilec,« je kot prisego povedal France Modic. Rodil se je v Moravčah pri Velikih Laščah leta 1914, ponosno pa pove, da je to v »Trubarjevi deželi«. V Trubarjevem rojstnem kraju Raščici je tudi sodeloval pri ustanavljanju turističnega društva, tako kot je deloval in še deluje v Foto kino zvezi Slovenije, Tehnični kulturi Slovenije, 30 let je bil v upravnem odboru Društva orkestrskih umetnikov Jugoslavije in turističnega društva Grmada, je soustanovitelj planinskega društva RTV Ljubljana in aktivno deluje v krajevni skupnosti

Stari Vodmat, kjer stanuje.

»Ko stopim z avtobusa v »moji« krajevni skupnosti, res začutim, da sem doma, v svojem okolju, s katerim živim... Predvsem starejši krajan se med seboj dobro poznamo, srečujemo se in malo pokramljamo, pa tudi kakšen problemček uredimo kar na hitro, na ulici,« je France Modic kratko opisal svojo »krajevno pripa-



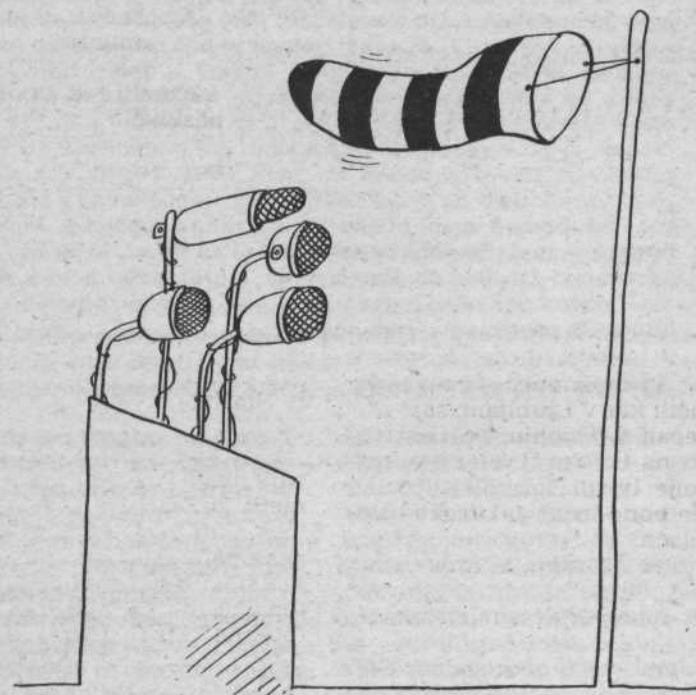
dnost«. Seveda se njegovo delovanje v KS s tem še ne konča. 15 let je bil predsednik krajevnega poravnalnega sveta, dolga leta delegat, od vselitve pa je še predsednik hišnega sveta. »V naši hiši nimamo zaposlene čistilke, vsak »pometa pred svojim pragom« pa še del hodnika in stopnic poleg, pa imamo čisto«, z veseljem pripoveduje.

Kljub temu, da je bil glasbenik 51 let, pa se zdi, da mu je štiridesetletno ukvarjanje s fotografijo vsaj toliko pri srcu kot glasba, saj se je in

se še čuteče izraža skozi objektive fotoaparata. Poleg tega pa hrani tudi najpopolnejšo fotodokumentacijo o različnih dogodkih na radiu v minulih 25 letih. Seveda je bil s fotoaparatom prisoten tudi drugod – proslave, akcije, izleti, prireditve in drugo je ostalo zabeleženo na njegovih filmih. Med fotografijami pa je tudi posnetek tovariša Tita, ki ga je napravil z nekoliko sreče. »Bilo je leta 1974 v hotelu Turist. Tovariš Tito se je v njem ustavil na poti iz Kliničnega centra in ker je radio le čez cesto, sem bil seveda z aparatom takoj tam. Hotel sem ga slikati, pa mi varnostni organi tega niso dovolili. Vendar me je tovariš Tito opazil in slišal prepoved ter dejal varnostniku: »Neka slika!« Tako sem torej prišel do te dragocene fotografije, od takrat pa so me poznali tudi ljudje, ki so skrbeli za predsednikovo varnost,« je obudil spomin na ta dogodek France Modic.

To je bil samo utrinek z enega področja izmed vseh, s katerimi se ukvarja France Modic, saj je težko ustrezno predstaviti tako širokega in dejavnega človeka. Zanj pa so značilne tudi naslednje besede kot odgovor na vprašanje, kaj si želi v prihodnje: »Upam, da bom ostal tak, kakršen sem in dajal svoj prispevek za utrjevanje naše socialistične skupnosti ter da bomo vsi s še večjim optimizmom gradili naš jutri!«

SREČO JAN



Galerija v Kresiji

V kratkem bomo v občini Center dobili novo galerijo, ne da bi za to morali pripraviti veliko denarja. Ob prenovi prostorov Kresije (ta poteka že dalj časa), ki so bili doslej neizkoriščeni ter jih bodo preuredili v razstavni prostor, bodo prebelili tudi predprostor v prvem nadstropju Kresije. Iz meseca v mesec se bodo občanom predstavljali s svojimi deli naši umetniki. Glede na to, koliko občanov in delegatov gre dnevno skozi te prostore, pa bo galerija prav gotovo dobro obiskana.

A. V.

HUMORESKA

Sodobna mladenka

Nekega lepega dne je zjutraj, ko je stala pred zrcalom, opazila, da ni več tako sveža, cvetoča, mladostna in brhka, kot je bila še nedavno tega.

Vzdihnila je in sklenila, da se bo poboljšala.

»Ah,« si je dejala, »saj ne more biti drugače! Zjutraj vstati iz tople postelje – potem pa domov...«

Res se je za nekaj dni poboljšala, vrgla se je bolj po mami. Pa te vloge ni dolgo prenesla, saj je bila sodobno dekle – bolj po očetu. Pri štedilniku ni vzdržala dolgo, v diskaču ali v baru – do jutra.

Zrcalo pa ni lagalo.

Gubice pod očmi, gubice na čelu, gubice na vratu...

Iz dneva v dan je bilo huje, tudi počutila se je slabo, ni ji bilo do jedi, pijača ji ni dišala, celo kaditi ni mogla, pojavila se je majhna vročina, bolela jo je glava, bila je brez volje, kar nekam omotična...

Šla je k zdravniku in mu potožila:

»Tako in tako, ne počutim se dobro, nekam slaba sem in brez moči, kot bi bila bolna...«

Zdravnik jo je temeljito pregledal (še vedno se jo je splačalo temeljito pregledovati) in potem svetoval:

»Nič hudega ni, a vseeno vam svetujem, da greste vsaj za nekaj dni iz postelje.«

O tem, če je ubogala, ni podatkov.

EVGEN JURIČ

Obisk baletne predstave

V tednu pred novim letom nam je šola omogočila ogled baletne predstave Pepelka. Posebno nas je navdušilo dejstvo, da bomo imeli le dve uri pouka, potem pa lepo prosto cel dan.

Nima pomena poudarjati, da je bila organizacija spet briljantna, da se je nekaj ljudi spet neznansko nesramno obnašalo, kajti to so splošno znane stvari, brez katerih takšen obisk opere sploh ne bi bil pravi osnovnošolski obisk. Na začetku nas je pozdravil dedek Mraz, ki je priznal, da ima rad klobaso in cviček. Ker ima tudi moj dedek rad cviček, so se mi začele porajati grde slutnje, da moj dedek mogoče sploh ni moj, ampak je dedek Mraz. Glede predstave pa bi dejal, da je bila dobra in vseh cel najmlajšim, kar je vsekakor pohvale vredno. Baletniki so se potrudili in nam prikazali Pepelko tako, da jo bodo mnogi šli še kdaj gledat, saj je res precej podobna pravlјici sami, pogrešal sem le Pepelkine miške. Bilo je lepo, mnogi so tudi jokali!

BOŠTJAN TADEL
NOVINARSKI KROŽEK
OŠ MAJDE VRHOVNIK